# Το μάλωμα και ο έπαινος του παιδιού (Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης)

**Categories :** ΘΕΟΛΟΓΙΑ

**Date :** 12 Φεβρουαρίου, 2020

Οι γονείς πρέπει να προσέχουν πολύ να μη μαλώνουν τα παιδιά τους το βράδυ, γιατί το βράδυ τα παιδιά δεν έχουν με τι να διασκεδάσουν την στενοχώρια τους και η μαυρίλα της νύχτας την μαυρίζει πιο πολύ. Αρχίζουν να σκέφτονται πώς να αντιδράσουν, ψάχνουν διάφορες λύσεις, μπαίνει στην μέση και ο διάβολος, και μπορεί να φθάσουν στην απελπισία... Την ημέρα, και να πουν τα παιδιά: «θα κάνω αυτό ή εκείνο», θα βγουν έξω, θα ξεχαστούν, οπότε διασκεδάζεται η στενοχώρια.

– Γέροντα, το ξύλο βοηθάει τα παιδιά να διορθωθούν;

– Όσο γίνεται, οι γονείς να το αποφεύγουν. Να προσπαθούν με το καλό και με υπομονή, να δώσουν στο παιδί να καταλάβει ότι αυτό που κάνει δεν είναι σωστό. Μόνον όταν είναι μικρό το παιδί και δεν καταλαβαίνει ότι αυτό που κάνει είναι επικίνδυνο, βοηθιέται, αν φάη κανένα σκαμπίλι, για να προσέχει άλλη φορά. Ο φόβος, μήπως φάη πάλι σκαμπίλι, γίνεται φρένο και το προστατεύει. Εγώ, όταν ήμουν μικρός, περισσότερο βοηθιόμουν από την μητέρα μου παρά από τον πατέρα μου. Και οι δυο με αγαπούσαν και ήθελαν το καλό μου. Καθένας όμως με βοηθούσε με το δικό του τρόπο. Ο πατέρας μου ήταν αυστηρός. Όταν κάναμε καμιά αταξία, μας έδινε σκαμπίλια. Εγώ πονούσα λίγο από το ξύλο, μαζευόμουν, όταν όμως περνούσε ο πόνος, ξεχνούσα και τον πόνο και τις συμβουλές του. Όχι ότι δεν με αγαπούσε ο πατέρας μου. Από αγάπη με έδερνε. Μια φορά, θυμάμαι – τριών ετών ήμουν – , που μου έδωσε ο πατέρας μου ένα σκαμπίλι, με τίναξε πέρα! Τι είχε γίνει; Δίπλα από το σπίτι μας ήταν ένα σπίτι εγκαταλελειμμένο. Οι ιδιοκτήτες είχαν φύγει στην Αμερική και είχε ρημάξει. Στην αυλή είχε μια συκιά που τα κλαδιά της έβγαιναν στον δρόμο. Ήταν καλοκαίρι και ήταν γεμάτη σύκα. Εκεί που έπαιζα με τα άλλα παιδιά, ήρθε ένας γείτονας και με σήκωσε, για να του κόψω μερικά σύκα, γιατί δεν έφθανε μόνος του να τα κόψη. Του έκοψα πέντε έξι και μου έδωσε κι εμένα δύο. Όταν το έμαθε ο πατέρας μου, θύμωσε πάρα πολύ. Μου έδωσε ένα σκαμπίλι!... Εγώ έβαλα τα κλάματα. Η μάνα μου που ήταν μπροστά, γύρισε και του είπε: «Τι το χτυπάς το παιδί; Τι ήξερε αυτό; μικρό παιδί είναι. Πώς μπορείς να το ακούς να κλαίη;». «Άμα έκλαιγε τότε που το σήκωσε ο άλλος, για να κόψη τα σύκα, δεν θα έκλαιγε τώρα, είπε ο πατέρας μου. Αλλά, φαίνεται, ήθελε να φάη και αυτό σύκα. Ας κλαίη λοιπόν τώρα». Που να τολμήσω να το ξανακάνω!

Και η μητέρα μου έβλεπε τις αταξίες μου και στενοχωριόταν, αλλά είχε μια αρχοντιά.

Όταν έκανα καμμιά αταξία, γύριζε το κεφάλι από την άλλη μεριά και έκανε πως δεν με βλέπει, για να μη με στενοχωρήση. Εμένα όμως αυτή η συμπεριφορά μου ράγιζε την καρδιά. «Κοίταξε, έλεγα μέσα μου, εγώ έκανα τέτοια αταξία και η μητέρα όχι μονάχα δεν με δέρνει, αλλά κάνει και πως δεν με βλέπει! Άλλη φορά δεν θα το ξανακάνω! Πώς να την ξαναστενοχωρήσω;». Με αυτήν την συμπεριφορά της η μητέρα μου με βοηθούσε περισσότερο, παρά αν μου έδινε ένα σκαμπίλι. Κι εγώ όμως δεν το εκμεταλλευόμουν, να πω: «Ε, τώρα δεν με βλέπει, ας κάνω μεγαλύτερη αταξία».

Ενώ ο πατέρας μου, μόλις έκανα κάτι, τακ, σκαμπίλι. Βλέπεις, και οι δύο με αγαπούσαν, εκείνο όμως που με διόρθωνε περισσότερο ήταν η αρχοντική συμπεριφορά της μάνας μου.

– Γέροντα, μερικά παιδιά όμως είναι πολύ άτακτα. Φωνάζουν, τρέχουν, κάνουν ζημιές. Πώς να αποφύγουν οι γονείς το ξύλο;

– Κοίταξε, δεν φταίνε τα παιδιά. Τα παιδιά, για να μεγαλώσουν φυσιολογικά, θέλουν αυλή, για να μπορούν να παίξουν. Τώρα τα κακόμοιρα είναι κλεισμένα μέσα στις πολυκατοικίες και ζορίζονται. Δεν μπορούν να τρέξουν ελεύθερα, να παίξουν, να χαρούν. Δεν πρέπει να στενοχωριούνται οι γονείς, όταν το παιδάκι είναι ζωηρό. Ένα ζωηρό παιδί έχει δυνάμεις μέσα του και μπορεί να προκόψη πολύ στην ζωή του, αν τις αξιοποιήση.

*(Από το βιβλίο «Οικογενειακή ζωή» ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ – ΛΟΓΟΙ Δ΄, ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ» ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2004)*

*(Πηγή ψηφ. κειμένου:* orp.gr*)*